
Studentské spolčení: Pučmeloud

Příběhy pučmeloudích medvídků

Vágní prostor a terén. Vnitřní periferie. Neurčitost a nemístnost, ale také dětská hravost s puncem dobrodružství a tajemna. Překvapivá diverzita druhů oproti na centimetr stříženým městským parkům. Uvnitř, ale tak nějak na okraji. Absence lidských dějin a identity. Rudimenty městského organismu.

Pomocníci Pučmelouda Obecného, foto: Vladimír Šigut

Těmito slovy se o zapomenutých a opuštěných místech mluví. My tomu našemu plácku říkáme jednoduše džungle. Tak jako parta kluků z trnkovské zahrady objevila za plotem vyšilujícího kocoura, sečtělou velrybu, sádrového trpaslíka a rodinku slonů, my jsme se při své nebezpečné expedici setkali s Pučmeloudem Obecným, jediným svého druhu na světě! A jelikož se Pučmeloud stydí a po zkušenosti s lidmi jen stěží někomu důvěřuje, po měsících dlouhého přemlouvání a vypitých hektolitrech nektaru omamných tropických rostlin svolil k tomu, abychom mu občas pomohli se včelami a za odměnu mohli využívat plodů tohoto čarokrásného prostředí. Tak nějak vzniknul náš včelařský spolek, nebo ne? Kdo ví. Všechno už zarostlo křovím a jen pár trampů u potlachového ohně občas vzpomene na tyto prastaré příběhy, kdy tudy ještě teklo říční rameno, kam chodíval malý chlapec Jan Sokol lovit společně s divokými medvědy migrující lososi. Není to sice pravda, ale mohla by být!

Na počátku bylo slovo, nebo spíš heslo *Zabydli džungli!*, které se snažilo v rámci *Týdne povltavské promenády a FHS Open Air* v květnu roku 2023 poukázat na nevyužívaný prostor před novou fakultní budovou. Tento nekoloniální slogan zaujal lodníka Ondřeje, který zde zatím pouze vykonával své fyziologické potřeby, když nestíhal doběhnout na fakultu z bahnitě cesty od tramvajové refýže. Jako milovník indiánských šamanů, psychotropních rostlin a trochu paradoxně i španělských dobyvatelů a jejich dobrodružných výprav na vlnách oceánů se začal o toto místo zajímat intenzivněji. Jelikož se ale do neprobádaných útrob džungle bál vkročit sám, požádal svého věrného druha Antonína, který se jakožto každý bakalářský student utápěl v žalu nad svým nicotným životem, tudíž pro něj dobrodružná výprava znamenala jedinou možnou šanci, jak svému životu dát nový smysl. Jak to bylo dál, už víte...

Chováme teď včely v úlech typu *warré*. Francouzský kněz Émile Warré po desítkách let experimentování navrhl tzv. *lidový úl*, který byl výhodný pro obě strany. Včelařům dopřál menší časovou náročnost a včelám svobodnější a přírodě bližší životní podmínky. Jedná se o jeden z alternativnějších směrů současného včelařského světa. Svým menším rozměrem mnohem více připomíná stromovou dutinu, odkud byly kdysi divoké včely přeneseny k prahům lidských obydlí. Tento úl také nepoužívá vylišované mezistěny a ohraničené rámečky a nechává tedy na samotných včelách, jak si své obydlí zařídí. Včelař má pak sice složitější práci při získávání medu, ale zase nemusí během sezóny tak často do vnitřku svých úlů zasahovat. Nepoužíváme chemii, vystačíme si s přírodními látkami. Včelám část medu pokaždé necháme, aby si také v zimě pochutnaly. Nepotřebujeme vyždímat úly do poslední kapky. Někdo to nazývá udržitelností, někdo přirozeností, ale ve výsledku zkrátka bohatě stačí *nebejt bíbej* a trochu o věcech kolem sebe v souvislostech přemýšlet.

Představení Pučmelouda 12. 5. 2023, foto: Ondřej Trojan

Pořádáme workshopy, přednášky i neformální setkání u ohně. Jelikož jsme spolek založený teprve nedávno a jsme závislí na ročním období, chystáme velkou část programu právě na letošní jaro a léto (*na Zelený čtvrtek bude například Pučmeloud a kamarádstvo vyrábět ptačí budky - pozn. red.*). Snažíme se budovat dobré lidské a nelidské společenství. Včely nemusí chovat pouze přírodovědecké a zemědělské fakulty, jdou nahlížet i společenskou optikou. Lidstvo je s nimi spjato od svých počátků a každý zde vyučovaný předmět by k této problematice mohl přispět. Zároveň nejsme včelí onanisté a *beewashing* společně se včelařskou lobby nás zajímá stejně jako nové trendy včelaření v časech klimatických poruch.

Permakulturní zahrada v džungli, foto: Ondřej Trojan

Chov včel se postupem času rozšířil na další činnosti. Trvalo dlouho, než jsme se plody dosud neznámých tropických rostlin naučili pěstovat v záhonech, abychom pokaždé nemuseli riskovat výpravy za potravou do odlehlých koutů džungle. Nejenom plody, ale i obrovské květy barevných rostlin snad již brzy vykvětou a poslouží včelám jako sladká odměna po zimních měsících. Nikdo již neví, proč se zahrada nazývá *Hofmankou*, snad podle kdysi zde stojící hospodářské budovy, která sloužila i jako výletní hostinec. Snad také podle místního výčepníka Alberta Hofmanna, který do pivních sudů přidával zde utržené tajemné rostliny a poté na svém kole sjížděl nedalekou Jabloňku. Zkratka *LSD* byla vždy připsána křídou na dubový sud a znamenala *Libeň, Skvělá Džungle*. Po vzoru těchto velikánů budujeme v prostoru zahrady, která do dnešní chvíle zahrnuje několik záhonů, kompost a ohniště s lavicemi. Jelikož očekáváme v letních měsících nápor nedočkavých studentů a studentek, plánujeme zde vytvořit i další paletové posezení.

Vnímáme džungli jako prostor, který s přiznaným antropocentrismem chceme přetvářet, zároveň jsme si vědomi jejího kouzla spočívajícího právě v neurčitosti a divokosti. Jsme tu na návštěvě, a i když si věci děláme po svém, vždy se ptáme velkého náčelníka Pučmelouda, jestli s naším záměrem souhlasí. Jsme městští indiáni, synové a dcery prerie i novodobé trampstvo. Až přijdou výzvy globálních poruch klimatu, budeme připraveni. Až se z městských parků začnou stávat pole a sady, my už budeme mít sklizeno. Až zaroste břechťanem další nepotřebná kancelářská budova za Velkou řekou a ztracení paďouři se budou potulovat po okolí, my budeme tančit v rauši kolem ohně. Přidej se i ty! Howgh!

"Nepotřebujeme vyždímat úly do poslední kapky." Foto: Vladimír Šigut

Ondřej Koc